

LÁSKA SI ŽADÁ OBĚT.
A OBĚT NEMŮŽE BÝT
BEZ KRVE . . .

JOSEPH SHERIDAN LE FANU

CARMILLA

Přeložil a převedl Josef „Pepson“ Snětivý

ČAS

JOSEPH SHERIDAN LE FANU

CARMILIA

JOSEPH SHERIDAN LE FANU

CARMILIA

Přeložil a převyprávěl Josef „Pepson“ Snětivý

Translated, retold and edited by © Josef “Pepson” Snětivý, 2011
Postface © Josef “Pepson” Snětivý, 2011

© Nakladatelství ČAS s.r.o., 2011

ISBN 978-80-87470-15-2

Půlnoc už dávno odbila a celý zámek spí. Sedím u stolu a snažím se psát příběh, který navždy změnil můj život.

Ale myšlenky jsou rychlejší než pero a strach rychlejší než myšlenky. Nepřijde si zase pro mě? Za noci, jako je tahle, cítím její krok v každém zapraskání dřeva, její přerývaný dech v každém poryvu větru, její vzrušená slova v každém zvuku okolního lesa.

Ne, nepřijde. Už nemůže. A já můžu klidně vzpomínat.

Klidně? Ne, to nedokážu. Málem mě zabila a jizvy po ní se nikdy nezahojí.

Ale vášeň, kterou jsme společně prožily – a nemusela jsem se jí ani dotýkat, stačilo se jen dívat na její nadpozemsky krásnou tvář – ta už se nikdy nevrátí. Něco alespoň vzdáleně podobného marně hledám v rychle střídáných náručích.

Nezbývá tedy než vyzpovídat se papíru. A doufat, že při čtení mého příběhu zažijete alespoň ozvěnu bolesti i rozkoše, které jsem s Carmillou zažívala já.

Vaše Laura

I. KRÁSNÁ NEZNÁMÁ

Jmenuju se Laura. Můj otec je Angličan a mé jméno je tedy anglické po něm, ačkoli jsem v té zemi nikdy nebyla. Nepatříme k vysoké šlechtě, ale přesto žijeme na zámku, čehož lze ve Štýrsku první poloviny devatenáctého století dosáhnout i díky nevelkému příjmu. A jak jsme se ocitli tak daleko? Otec se oženil s místní šlechtičnou a sloužil v rakouské armádě.

Snoubí se tu malebnost s osamělostí. Zámek se vypíná na nevysokém pahorku uprostřed lesa. Padací most, který jsem nikdy neviděla zdvižený, a vodní příkop s flotilou labutí jsou lemovány starou silnicí. Před zámkem vymýtili naši předkové kousek lesa a říčku, která se vine černým lesem, přetíná vysoký můstek, snad ještě gotický. Nejbližší obydlená vesnice je dobrých sedm mil od sud a ještě asi třikrát dál leží nejbližší zámek, sídlo starého generála Spielsdorfa.

Schválně jsem řekla „nejbližší obydlená vesnice“, protože pouhé tři míle na západ, tedy cestou ke generálovu zámku, spočívají rozvaliny opuštěné vesnice s velikou

kaplí beze střechy. V její postranní lodi jsou poničené hroby dávno vymřelého rodu Karnsteinů. Těm kdysi patřil zámek, jehož ruiny tiše shlížejí na rozvaliny vesnice.

Mně bylo v době, kdy se odehrál tento příběh, devatenáct let, a můj stárnoucí otec pro mě byl tím nejhodnějším člověkem pod Sluncem. Maminka pocházela odsud a bohužel nás opustila, když jsem byla maličká. Alespoň trochu mi ji nahradila vlídná, kulaťoučká guvernanta madame Perrodonová, původem z Bernu. A kvarteto u zámeckého stolu doplňovala moje domácí učitelka mademoiselle De Lafontainová. Ta hovořila francouzsky a německy, madame Perrodonová francouzsky a chabou angličtinou, zatímco já jsem s otcem mluvila anglicky, abychom nezapomněli svůj mateřský jazyk. Na zámku tak občas vládlo biblické zmatení jazyků, jemuž se naše nepočtené návštěvy dost nasmály.

Jsme-li u návštěv, musím zmínit, že jako neprovdaná komtesa jsem tehdy samozřejmě nepoznala muže. Toužila jsem po mužském dobývání i těle, ale musela jsem se spokojit s několika přítelkyněmi zhruba mého věku, s nimiž jsme se vzájemně navštěvovaly. Snily jsme o veliké lásce, kterou prožijeme s krásným a udatným princem, a touhu, vyvolanou takovými představami, jsme pak ukájely v měkkých dívčích objetích. Mé přítelkyně na tom byly podobně – také k nim se před svatbou nesměl žádný muž ani přiblížit. A přitom jsme byly tak mladinké a tak vášnivé! Není tedy divu, že jsme vyhle-

dávaly každou příležitost k dívčímu milování, protože to opravdové s mužem jsme zatím poznat nemohly.

Můj nejhlubší zážitek z dětství je ovšem dost děsivý a nikdy jsem se z něj úplně nevzpamatovala. Jedné noci, když mi bylo sotva šest let, jsem se probudila a rozhlédla se po svém dětském pokoji. Služku jsem neviděla, a tak jsem usoudila, že jsem v pokoji sama. Nebyla jsem bojácné dítě, proto mě to nijak nevyděsilo. Po chvíli jsem ale přece jen začala fňukat, a když už jsem se chystala propuknout v hlučný dětský pláč, uviděla jsem vážnou, ale nádhernou tvář ženy, klečící vedle mé postele. Můj údiv záhy vystřídala radost a já jsem přestala plakat. Krásná neznámá vsunula obě ruce pod peřinu a začala mě hladit po těle, vzápětí si ke mně přilehla a přitiskla mě ke svému teplému tělu. Bylo to moc příjemné a za okamžik jsem opět usnula. Náhle mě však probudilo ostré píchnutí, jako by se mi do prsou zabodly dvě jehly. Vykřikla jsem. Neznámá kráska vstala, stále mě upřeně pozorovala, pak sklouzla na podlahu a schovala se pod postel – nebo mi to aspoň tak připadalo.

To už jsem ale křičela na celý zámek. Seběhlo se služebnictvo i chůva, a když jsem jim vylíčila, co se stalo, snažili se mě ukonejšit, že to všechno byl jen sen. Jenže mně neušlo, že jejich tváře zesinaly strachem a že horli-

vě prohledávají celý pokoj. Zaslechla jsem, jak hospodyně šeptá chůvě: „Sáhněte si na tu prohlubeň v posteli! Je ještě teplá, určitě tam někdo ležel.“

Pak mě služebná hladila, abych se konečně upokojila, a spolu s chůvou a hospodyní hledaly stopy po dvojitém bodnutí. Nakonec prohlásily, že nic takového nenašly a že se mi to muselo jen zdát. Pak u mě hospodyně a dvě služby zůstaly celou noc – a vlastně až do čtrnácti let jsem už nikdy nespala sama.

Ráno jsem stále byla hrůzou bez sebe. Přišel ke mně otec a vlídně se mnou mluvil. Pak se na něco ptal chůvy, ale neslyšela jsem na co; pamatuju si jen, že se jedné z jejích odpovědí bouřlivě vysmál. Chlácholení se mu moc nedařilo, protože já jsem prostě *věděla*, že ta kráska byla opravdová. Také služka se mě snažila uklidnit, že prý ke mně přišla v noci ona, dívala se na mě a lehla si ke mně do postele; chůva to potvrdila, ale přesvědčit mě nedokázaly.

Po této příhodě jsem trpěla chronickou neurózou. Léčil mě starý morous s kaštanovou parukou a tváří podobanou od neštovic. Přicházel obden a dával mi moc ošklivý lék. Také si vzpomínám na důstojného starého kněze. Vstoupil do mého pokoje, chvíli mluvil s chůvou a hospodyní a pak mě požádal, abych během jeho modlitby sepjala ruce a opakovala: „Pane, vyslyš všechny vroucí modlitby, které odříkáváme za sebe a za Ježíše Krista.“ Ta slova jsem pak po mnoho let pronášela ve svých modlitbách.

Zádumčivá, ale přívětivá tvář starého kněze, vroubená bílým plnovousem, mi nikdy nevymizí z paměti. Poklekl, hospodyně, služebná a chůva s ním, a nekonečně dlouho se nahlas modlili – alespoň mně to připadalo jako věčnost.

To, co se v mém životě odehrálo před tímto děsivým zážitkem, je pro mě navždy zahaleno oparem zapomnění; ale noční návštěva krásné ženy, příjemné pocity, když laskala mé dětské tělo a přitiskla mě ke své bujné ženskosti, nečekaný šok z dvojího bodnutí a výjevy, které následovaly, jsou vypáleny do mé paměti navždy.

